

Sygn. akt I C 1087/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 marca 2018 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie, I Wydział Cywilny,

w składzie:

Przewodniczący: SSR Arkadiusz Ziarko

Protokolant: sekretarz sądowy Marta Kreczkowska - Żyrkowska

po rozpoznaniu w dniu 28 marca 2018 r., w O., na rozprawie,

sprawy z powództwa H. O.

przeciwko (...) Towarzystwo (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę

I zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 15.910 (piętnaście tysięcy dziewięćset dziesięć) zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 29 października 2016 r. do dnia zapłaty;

II w pozostałym zakresie oddala powództwo;

III zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 2.862 (dwa tysiące osiemset sześćdziesiąt dwa) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Arkadiusz Ziarko

Sygn. akt: I C 1087/17

UZASADNIENIE

Powódka małoletnia H. O., działając przez przedstawiciela ustawowego B. O., wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego (...) Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 23260 zł, w tym kwoty 20800 zł tytułem zadośćuczynienia oraz kwoty 2460 zł tytułem kosztów opieki osób trzecich wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od każdej z kwot od dnia 29 października 2016r. Ponadto wniosła o zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu.

Motywuując żądanie pozwu wskazała, że w dniu 23 sierpnia 2016r. uczestniczyła w wypadku komunikacyjnym, do którego doszło w miejscowości U.. Sprawca szkody nie zachował należytej ostrożności i doprowadził do najechania na drzewo. Powódka była pasażerem tego pojazdu. Roszczenie odszkodowawcze zostało zgłoszone pozwanemu jako ubezpieczycielowi sprawcy zdarzenia. W procesie likwidacji szkody pozwany wypłacił tytułem zadośćuczynienia kwotę 4200 zł oraz 540 zł tytułem zwrotu kosztów opieki osób trzecich. W wyniku zdarzenia powódka doznała obrażeń w postaci złamania obu kości przedramienia prawego oraz rany tłuczonyj skóry głowy. Małoletnią poddano diagnostyce w szpitalu Dziecięcym w O., gdzie w znieczuleniu ogólnym dokonano repozycji zamkniętej złamania, a także zaopatrzono ranę skóry czoła. Powódka opuściła szpital w dniu 25 sierpnia 2016r., zaś następnie w dniu 4 września 2016r. została ponownie przyjęta do placówki szpitalnej z powodu zastarzałego złamania kości przedramienia prawego z kątowym przemieszczeniem kości promieniowej. Także w znieczuleniu ogólnym wykonano repozycję złamania i przezskórną stabilizację metalem. W celu usunięcia zespolecia powódka w okresie od 20 do 22 października 2016r. ponownie przebywała w szpitalu. Zdaniem strony powodowej dochodzona pozwem kwota adekwatna jest do krzywdy

doznanej przez powódkę w wyniku wypadku z dnia 23 sierpnia 2016r. Odnośnie zaś żądania w zakresie kosztów opieki osób trzecich powódka wskazała, iż wymagała jej przez okres 60 dni przez 5 godzin dziennie, co przy uwzględnieniu stawki 10 zł za godzinę daje kwotę 3000 zł. Jako że w toku likwidacji szkody pozwany wypłacił jej z tego tytułu kwotę 540 zł dochodzona pozwem kwota wynosi 2460 zł.

Pozwany (...) Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu.

Uzasadniając swoje stanowisko w sprawie pozwany podniósł, iż dokumentacja medyczna załączona do pozwu i przedłożona pozwanemu na etapie postępowania likwidacyjnego dotyczy wyłącznie leczenia i rehabilitacji powódki bezpośrednio po wypadku, tj. do dnia 13 stycznia 2017r. Wykonane bezpośrednio po zdarzeniu badania nie wykazały żadnych zmian, dlatego też nie wiadomo jaki jest obecnie stan zdrowia powódki oraz jej rokowania na przyszłość. Dodał również, iż choć lekarz orzecznik pozwanego stwierdził 6% uszczerbku na zdrowiu, to jednak obecnie skutki zdarzenia dla codziennego życia i funkcjonowania powódki są znacznie mniej uciążliwe. Zdaniem pozwanego twierdzenia pozwu o doznanej krzywdzie w zakresie sfery psychicznej zostały przez stronę powodową wyolbrzymione na potrzeby niniejszego postępowania. Owe dolegliwości nie znajdują bowiem potwierdzenia w załączonej dokumentacji medycznej.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 23 sierpnia 2016r. w miejscowości U. gm. G. doszło do wypadku komunikacyjnego. Kierujący pojazdem marki F. (...) nr rej. (...) D. K., jadąc od strony miejscowości Ł. w kierunku miejscowości S., na łuku drogi, nie dostosował prędkości, w wyniku czego utracił panowanie nad pojazdem, w konsekwencji czego zjechał na lewe pobocze uderzając w drzewo. Małoletnia powódka była pasażerką tego pojazdu. W czasie jazdy siedziała w foteliku.

W chwili zdarzenia małoletnia miała 7,5 roku.

(bezsporne; odpis aktu urodzenia k. 16, notatka k. 18, zeznania świadków: J. L. k. 79 – 79v., W. K. k. 79v., M. K. k. 89v. - 90)

Sprawca szkody posiadał ubezpieczenie w zakresie odpowiedzialności cywilnej w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń. (bezsporne)

Małoletnią przewieziono do szpitala Dziecięcego w O., gdzie rozpoznano, że wyniku zdarzenia doznała obrażeń w postaci złamania obu kości przedramienia prawego oraz rany tłuczonej skóry głowy. w znieczuleniu ogólnym dokonano repozycji zamkniętej złamania, a także zaopatrzono ranę skóry czoła. Powódka opuściła szpital w dniu 25 sierpnia 2016r.

Następnie w dniu 4 września 2016r. została ponownie przyjęta do placówki szpitalnej z powodu zastarzałego złamania kości przedramienia prawego z kątowym przemieszczeniem kości promieniowej. Także w znieczuleniu ogólnym wykonano repozycję złamania i przezskórną stabilizację metalem.

W celu usunięcia zespoleń powódka w okresie od 20 do 22 października 2016r. ponownie przebywała w szpitalu.

Następnie małoletnia poddawana była rehabilitacji w Wojewódzkim Szpitalu (...) dla Dzieci w Ameryce w celu usprawnienia stawu nadgarstkowego. Leczenie nie zostało zakończone.

Po zdarzeniu małoletnia miała problemy ze snem. Czasami uskarżała się na ból głowy; często reagowała płaczem.

Druty były wyciągane powódce bez znieczulenia z uwagi na niemożność znieczulenia.222

(dowód: zdjęcia k. 14 – 15, dokumentacji medyczna k. 19 – 26, 69, 72, 85, 111, zeznania przedstawiciela ustawowego małoletniej powódki B. O. k. 80 – 81, opinia biegłego z zakresu traumatologii i narządu ruchu L. G. k. 93)

Opatrunek gipsowy został zdjęty powódce w dniu 27 października 2016r.

Małoletnia wymagała pomocy osób trzecich przez okres 65 dni, tj. od dnia zdarzenia do dnia zdjęcia gipsu, w ograniczonym zakresie, np. przy ubieraniu, toalecie i przyrządzaniu posiłków, tj. w wymiarze 1 godziny dziennie.

Po zdarzeniu małoletniej nadal pozostała szpecąca blizna na czole długości 7cm. Blizna ta nie wymaga dalszego leczenia zachowawczego i zabiegowego oraz przyjmowania jakichkolwiek leków. Może być jednak poddawana leczeniu chirurgicznemu lub zachowawczemu ze względów estetycznych. (dowód: opinia biegłego z zakresu traumatologii i narządu ruchu L. G. k. 93, opinia uzupełniająca k. 117, opinia biegłego z zakresu chirurgii plastycznej J. W. k. 139, opinia uzupełniająca k. 149)

W związku z doznanymi w konsekwencji wypadku obrażeniami powódka doznała 6% uszczerbku na zdrowiu, przy czym w związku ze złamaniem kości ręki powódka doznała uszczerbku na zdrowiu w wymiarze 3%, jak również w związku z blizną w okolicy czołowej 3% uszczerbku na zdrowiu.

(dowód: opinia biegłego z zakresu traumatologii i narządu ruchu L. G. k. 93, opinia biegłego z zakresu chirurgii plastycznej J. W. k. 139, opinia uzupełniająca k. 149)

Sprawca kolizji wyrokiem Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 19 stycznia 2017r. w sprawie o sygn. II K 1214/16 został uznany za winnego tego, że w dniu 23 sierpnia 2016r. w U. gm. G. na drodze powiatowej (...) nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa ruchu drogowego w ten sposób, że kierując samochodem osobowym marki F. (...) nr rej. (...), jadąc od strony miejscowości Ł. w kierunku miejscowości S., na łuku drogi, nie dostosował prędkości, w wyniku czego utracił panowanie nad kierowanym pojazdem, zjechał na lewe pobocze uderzając w drzewo, na skutek którego pasażerka pojazdu H. O. doznała obrażeń ciała w postaci: rany okolicy czołowej, otarć naskórka i sińców mnogich okolic ciała oraz złamania obu kości przedramienia prawego, które naruszyły prawidłowe funkcjonowanie ciała na okres powyżej dni 7 w rozumieniu art. 157 § 1 kk. Za popełnienie wskazanego czynu D. K. skazano na karę grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych określając wysokość jednej stawki na kwotę 10 złotych.

(dowód: wyrok k. 108 akt tut. Sądu o sygn. II K 1214/16)

Roszczenie odszkodowawcze zostało zgłoszone pozwanemu pismem z dnia 21 września 2016r. W procesie likwidacji szkody pozwany wypłacił tytułem zadośćuczynienia kwotę 4200 zł oraz 540 zł tytułem zwrotu kosztów opieki osób trzecich.

(dowód: pismo k. 27, 28, 30, decyzja k. 29, 31, akta szkody)

Sąd zważył, co następuje:

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego oraz na podstawie poczynionych ustaleń roszczenie powódki zasługiwało na uwzględnienie w części.

Dokonując powyższego rozstrzygnięcia Sąd oparł się na dokumentach przedłożonych przez strony i znajdujących się w aktach szkody, których prawdziwości nie kwestionowano oraz na zeznaniach przesłuchanych w sprawie świadków i przedstawicielki ustawowej małoletniej powódki, gdyż były one spójne, logiczne, korespondowały z powyższym materiałem dowodowym, a w bezpośrednim kontakcie brzmiały przekonująco.

Ustalając wysokość trwałego uszczerbku na zdrowiu powódki oraz przewidując jej rokowania na przyszłość Sąd oparł się na opinii biegłego sądowego z zakresu traumatologii i narządu ruchu L. G. oraz biegłego z zakresu chirurgii plastycznej J. W.. Złożone opinie były logiczne i należyście uzasadnione, a co istotne nie zostały zakwestionowane przez żadną ze stron, w związku z czym Sąd w całości podzielił wnioski w nich zawarte i przyjął je za własne.

W realiach przedmiotowej sprawy bezsporne było, że pozwany miał zawartą umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ze sprawcą zdarzenia, wskutek którego ucierpiała powódka, a sam wypadek zdarzył się w okresie objętym ochroną ubezpieczeniową.

Podkreślić jednak trzeba, że pozwany jedynie częściowo uznał swoją odpowiedzialność za powstałą szkodę, wobec czego – w konsekwencji prowadzonego postępowania likwidacyjnego – przyznał powódce świadczenie jedynie w łącznej wysokości 4740 zł (4200 zł tytułem zadośćuczynienia oraz kwotę 540 zł tytułem kosztów opieki osób trzecich).

Mając na względzie, że sprawca zdarzenia ubezpieczony był z tytułu odpowiedzialności cywilnej u pozwanego ubezpieczyciela, zgodnie z art. 822 § 1 k.c. Sąd uwzględnił powództwo co do zasady, jednak nie w pełnej jego wysokości.

Zgodnie z treścią art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 444 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę oraz odszkodowanie obejmujące wszelkie, wynikłe z uszkodzenia ciała i rozstroju zdrowia koszty.

Do przyznania pokrzywdzonemu zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, rozumianą jako szkoda niemajątkowa na osobie, spełnione muszą być również podstawowe przesłanki pozwalające na przypisanie odpowiedzialności osobie, która jest do jej naprawienia zobowiązana.

Jak wskazuje się w orzecznictwie, celem zadośćuczynienia pieniężnego jest przede wszystkim złagodzenie cierpień i towarzyszących im ujemnych uczuć związanych z uszkodzeniem ciała i rozstrojem zdrowia. Przy ocenie wysokości zadośćuczynienia za krzywdę należy uwzględnić przede wszystkim nasilenie cierpień, długotrwałość choroby, rozmiar kalectwa, trwałość następstw zdarzenia oraz konsekwencje uszczerbku na zdrowiu w życiu osobistym i społecznym (por. orzeczenie SN z dnia 10 czerwca 1999 r., II UKN 681/98, OSNAP 2000/16/626).

W realiach przedmiotowej sprawy spór zasadniczo sprowadzał się do wysokości żądania pozwu, a także skutków przedmiotowego zdarzenia dla zdrowia i samopoczucia powódki oraz stopnia trwałości uszczerbku na zdrowiu powódki. Zważywszy na skrajnie odmienne stanowiska stron w omawianym zakresie zasadnym było zasięgnięcie wiadomości specjalnych. Z tego też względu Sąd dopuścił dowód z opinii wskazanych powyżej biegłych.

Wskazania w tym zakresie wymaga, iż żadna z opinii nie została zakwestionowana przez którąkolwiek ze stron, co zdaniem Sądu świadczy o przyznaniu przez strony słuszności wnioskom w nich zawartym. Należy jednak podkreślić, iż obaj biegli w sposób odmienny określili stopień uszczerbku na zdrowiu powódki wynikający z powstałej na jej czole blizny. O ile bowiem w sporządzonej przez siebie opinii biegły L. G. uszczerbek z tego tytułu określił na 5%, to biegły J. W. określił go na 3%. W tej kwestii Sąd stanął na stanowisku, iż trafniejsze w tym zakresie wydają się być ustalenia biegłego J. W., który jako biegły z zakresu chirurgii plastycznej posiada wiedzę odnośnie leczenia, gojenia się i trwałości zmian bliznowatych, co oczywiście nie umniejsza fachowości i rzetelności spostrzeżeń biegłego L. G..

Choć aktualnie brak jest podstaw do kontynuowania przez powódkę leczenia zachowawczego czy też zabiegowego blizny, to wskazania wymaga, iż blizna ta ma charakter blizny dojrzałej i jest ostatecznym efektem leczenia doznanego urazu. Nie ulega zatem wątpliwości, iż z uwagi na miejsce jej wystąpienia, jak również trwały jej charakter, blizna ta czyni wygląd powódki nieestetycznym.

Ponadto wskazania wymaga, iż również w konsekwencji opatrzenia ramienia opatrunkiem gipsowym, czy też konieczności uczestniczenia w zajęciach rehabilitacyjnych, powódka odczuwała znaczne niedogodności i dyskomfort. Co więcej powódka nadal poddawana jest leczeniu rehabilitacyjnemu stawu nadgarstka ręki prawej, terminu zakończenia którego nie sposób przewidzieć.

Wskazane okoliczności uznać należy za dostateczną przesłankę przemawiającą za słusznością uwzględnienia przedmiotowego powództwa co do zasady.

Niemniej jednak nie sposób obecnie stwierdzić, czy w związku z doznanym urazem nastąpią w zakresie zdrowia powódki jakiegokolwiek odległe i negatywne następstwa. Wobec powyższego wysokość żądania pozwu jawi się jako nazbyt wysoka.

Podkreślenia wymaga bowiem, iż zgodnie z przyjętym w doktrynie i ugruntowanym w orzecznictwie Sądu Najwyższego poglądem, zadośćuczynienie winno mieć przede wszystkim charakter kompensacyjny. Jego wysokość nie może stanowić zapłaty symbolicznej, lecz musi przedstawiać wartość ekonomicznie odczuwalną. Zadośćuczynienie powinno być środkiem pomocy dla poszkodowanego i pozostawać w odpowiednim stosunku do rozmiaru krzywdy i szkody niemajątkowej. Na krzywdę poszkodowanego składają się z kolei cierpienia fizyczne w postaci bólu i innych dolegliwości oraz cierpienia psychiczne polegające na ujemnych uczuciach przeżywanych bądź w związku z cierpieniami fizycznymi, bądź w związku z następstwami uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia, zwłaszcza trwałymi i nieodwracalnymi (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 1985 r., II CR 94/85).

Podkreśla się również, że zadośćuczynienie musi mieć odczuwalną wartość ekonomiczną, a zatem musi to być taka kwota, która pozwoli na nabycie nawet kosztownych dóbr materialnych lub na zaspokojenie innych potrzeb danej osoby, które w jakimś stopniu zrekompensują jej doznane krzywdy (wyrok SA w Warszawie z 13 sierpnia 2008 r., VI ACa 176/2008).

W ostatnim czasie w judykaturze wskazuje się także, iż stopa życiowa ma uzupełniający charakter w stosunku do kwestii zasadniczej, jaką jest rozmiar szkody niemajątkowej. Powołanie się na nią przez Sąd przy ustalaniu zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę, nie może prowadzić do podważenia kompensacyjnej funkcji zadośćuczynienia (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2004 r., I CK 131/03).

Niemniej przyznanie poszkodowanemu zadośćuczynienia z art. 445 § 1 k.c. zależy od uznania Sądu. Przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia obowiązuje zasada umiarkowania, wyrażająca się w uwzględnieniu wszystkich okoliczności oraz skutków doznanego kalectwa. Przy określeniu wysokości zadośćuczynienia należy mieć na uwadze, że jego celem jest wyłącznie złagodzenie doznanej przez poszkodowanych krzywdy.

Zdaniem Sądu charakter i rozmiar doznanych przez powódkę obrażeń, jak również zakres i rodzaj zastosowanego leczenia, z oczywistym uwzględnieniem negatywnych przeżyć psychicznych, uzasadnia żądanie w zakresie zadośćuczynienia do kwoty 20.000 zł. Jako że w toku postępowania likwidacyjnego pozwany przyznał i wypłacił z tego tytułu kwotę 4200 zł, na rzecz powódki należało zasądzić kwotę 15.800 zł.

Jednocześnie zdaniem Sądu zaistniały podstawy do uwzględnienia żądania pozwu w zakresie świadczenia z tytułu opieki osób trzecich, jednakże nie w wysokości dochodzonej pozwem. Również w tym zakresie Sąd odniósł się do wniosków zawartych w opinii biegłego L. G., zgodnie z którymi pomocy osób trzecich powódka wymagała w okresie od dnia zdarzenia (23 sierpnia 2016r.) do dnia zdjęcia opatrunku gipsowego (27 października 2016r.), tj. przez okres 65 dni. Jednocześnie biegły wskazał, iż zakres niezbędnej dla powódki pomocy był bardziej ograniczony, niż strona powodowa usiłowała to wykazać. Zdaniem biegłego pomoc ta niezbędna była głównie np. przy ubieraniu, toalecie i przyrządzaniu posiłków, tj. w wymiarze 1 godziny dziennie, czyli przez 65 godzin, co przy przyjęciu średniej i niekwestionowanej stawki godzinowej 10 zł daje kwotę 650 zł. Jako że w toku postępowania likwidacyjnego pozwany wypłacił powódce z tego tytułu kwotę 540 zł zasadnym jawi się zdaniem Sądu zasądzenie na rzecz powódki dochodzonej pozwem kwoty 110 zł.

Mając na uwadze powyższe okoliczności w punkcie I wyroku, na podstawie wskazanych przepisów zasądzono od pozwanego na rzecz powódki łączną kwotę 15.910 zł (tj. 15.800 zł + 110 zł).

Powództwo w pozostałym zakresie podlegało oddaleniu (pkt II).

O odsetkach orzeczono na zasadzie 817 § 1 kc w zw. z art. 481 § 1 i 2 k.c. zgodnie z żądaniem powódki.

Poniesione przez powódkę koszty procesu wyniosły 5.855,13 zł (opłata od pozwu – 1163 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł, wykorzystane zaliczki na wynagrodzenie biegłego – 923,21 zł, 151,92 zł oraz koszty wynagrodzenia pełnomocnika – 3600 zł), zaś pozwanego 3617 zł (koszty wynagrodzenia pełnomocnika – 3600 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł).

Zgodnie z wyrażoną w art. 98 §1 kpc zasadą odpowiedzialności strony przegrywającej za wynik procesu powodowi, jako stronie wygrywającej, należy się zwrot kosztów procesu od pozwanego wg norm przepisanych stosownie do wyniku sporu – art. 100 Kpc:

	Opłata I i II instancja	Zastępstwo I i II instancja + pełnomocn.	Inne (biegły)	Razem	
koszty procesu powód	1 163,00 zł	3 617,00 zł	1 075,13 zł	5 855,13 zł	
koszty procesu pozwany	- zł	3 617,00 zł	- zł	3 617,00 zł	
	Koszty	Wartość przedmiotu sporu	Wygrana	Koszty należne	%
	1	2	3	1x3/2	
powód	5 855,13 zł	23 260,00 zł	15 910,00 zł	4 004,95 zł	68,40
pozwany	3 617,00 zł	23 260,00 zł	7 350,00 zł	1 142,95 zł	31,60
			dla powoda	2 862,00 zł	

SSR Arkadiusz Ziarko